

foreslår ikke nogen fast minimumsgrænse for konfiskationskravets størrelse, men mindre værdier – i nutidens prisleje i størrelsesordenen ca. 50.000 kr. – skal ikke være omfattet.

Bestemmelsen kan dog også anvendes over for *andre formuegoder* i form af f.eks. fast ejendom, biler, men på dette område vil der formentlig jævnlige være anledning til at operere med en lidt højere mindstegrænse, hvis formuegodet har været i tiltaltes besiddelse i lang tid, og det ikke har en luksuspræget karakter. For så vidt angår disse formuegoder forudsættes bestemmelsen således især anvendt over for liebhaverboliger, dyre biler, lystfartøjer og lignende mere eksklusive formuegoder. Over for mindre luksusprægede formuegoder vil konfiskation f.eks. kunne komme på tale, hvis et formuegode (som f.eks. en fast ejendom eller en bil), der sædvanligvis lånefinansieres, efter de tilgængelige oplysninger må anses for købt for kontante midler, f.eks. fordi der ikke er tinglyst pantehæftelser.

I modsætning til, hvad der gælder for konfiskation af udbytte efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 75, stk. 1, forudsætter den foreslåede bestemmelse i § 76 a, at det formodede udbytte er i behold. Det er angivet ved anvendelsen af fællesbegrebet »formuegoder«, som indebærer, at konfiskationen skal rette sig imod identificerbare pengebeholdninger, værdipapirer, løsøre, fast ejendom m.v.

Der er dog også ved udvidet konfiskation adgang til i stedet at konfiskere et beløb svarende til værdien af de nævnte formuegoder, jf. det foreslåede § 76 a, stk. 4.

Formuegoder, som er erhvervet på lovlig måde eller for lovligt erhvervede midler, bør naturligvis ikke konfiskeres, og også personer, som dømmes for alvorlig kriminalitet, der kan begrunde anvendelse af udvidet konfiskation, kan have formue, som er erhvervet på denne måde.

Ud fra den kriminalitet, som lovovertræderen har begået, må udgangspunktet imidlertid være, at al formue, som lovovertræderen ejer, og som vedkommende ikke kan bevise er lovligt erhvervet, kan konfiskeres. På den anden side bør der ikke stilles alt for strenge krav for at *undtage formuegoder fra konfiskation*. Det foreslås derfor, at tiltalte skal »sandsynliggøre«, at formuegodet er erhvervet lovligt, jf. det foreslåede § 76 a, stk. 3. Det må bero på en konkret vurdering, om dette bevis skal føres ved fremlæggelse af skriftlig dokumentation i form af kvitteringer, selvangivelser med oplysning om (lovlig) indtægt og formue eller forklaringer fra vidner, eller om tiltaltes forklaring om formuegodernes oprindelse er tilstrækkeligt troværdig.

Den gældende bestemmelse i straffelovens § 76, stk. 4, giver under visse betingelser mulighed for at rette et konfiskationskrav mod andre end den, som udbyttet umiddelbart er tilfaldet, jf. nærmere ovenfor under pkt. 6.1.

Af hensyn til effektiviteten af den foreslåede udvidede adgang til konfiskation foreslås det, at det i et vist omfang bliver muligt at foretage identifikation mellem tiltalte og dennes ægtefælle eller faste samlevende, således at ægtefællens eller samleverens formuegoder kan indgå i konfiskationsgrundlaget. Henset til det meget nære interessefællesskab mellem tiltalte og ægtefællen eller samleveren er det efter Justitsministeriets opfattelse rimeligt at udstrække pligten til at redegøre for, hvor formuen stammer fra, til ægtefællen eller samleveren. Når tiltalte har begået kriminalitet, der kan give betydeligt udbytte, og der er en velbegrunnet mistanke om yderligere ikke-identificeret kriminalitet, som har givet udbytte, er det således nærliggende, at en del af dette udbytte er overført til ægtefællen eller samleveren, hvis denne er i besiddelse af væsentlige formuegoder. Af bevismæssige grunde, bør det dog ikke være et krav, at det godtgøres, at formuegoderne stammer fra tiltalte.

Bestemmelsen foreslås dog begrænset på to punkter. Den skal ikke omfatte formuegoder erhvervet mere end 5 år før lovovertrædelsen og formuegoder erhvervet på et tidspunkt, hvor ægteskabet eller samlivsforholdet ikke bestod. At ægteskabet eller samlivsforholdet efterfølgende er opløst eller ophørt udelukker ikke identifikation, da det ville åbne for vide muligheder for omgåelse, men retten kan dog efter omstændighederne benytte sin skønmæssige adgang til at nedsætte konfiskationskravet eller undlade konfiskation.

Ud fra tilsvarende synspunkter som for ægtefæller og samlevende, foreslås det, at der skabes adgang til konfiskation af formuegoder, som tiltalte inden for de seneste 5 år har overdraget til en juridisk person (selskaber m.v.), som den tiltalte – eventuelt sammen med sine nærmeste – har en bestemmende indflydelse på. Konfiskation bør også kunne foretages, hvis tiltalte oppebærer en betydelig del af den juridiske persons indtægter, således at udbyttet kanaliseres tilbage til tiltalte.

I det omfang, et konfiskationskrav rettes mod andre end tiltalte selv, vil den pågældende skulle indkaldes til at møde i retten under straffesagen. Eventuelt kan der blive tale om at anlægge en selvstændig sag mod den pågældende, efter at straffesagen er afsluttet. I begge tilfælde skal sagen mod tredjemand behandles i strafferetsplejens former, jf. retsplejelovens § 684, stk. 1, nr. 4. Det forudsættes, at retten i disse tilfælde kan beskikke en advokat efter princip-